

Наукова робота на тему:
Спогади про нашого Героя
Ігоря Білика.

Виконала:

учениця 9 класу кп.

Віра Юліана

Науковий керівник:

Масинник М.П.

Ігор Зіновійович Білик

Ігор Зіновійович Білик (30 березня 1977 — 2 липня 2014) — солдат Збройних сил України, учасник російсько-української війни.

Ігор Білик народився 30 березня 1977 р. у с. Тартаків, Сокальського району, Львівської області. Закінчив школу, Сокальський професійний ліцей, працював екскаваторником у МКП “Сокальводоканал”. У селі Перв’ятичі проживав з 1999 року.

Одним із перших записався 2 березня 2014 року добровольцем у райвійськкоматі. Загинув поблизу Вознесівка (Червонопартизанська) – село Панченкове, в часі обстрілу опорного пункту механізованої бригади терористами зі стрілецької зброї. Бойовики під’їхали до блокпоста з білим прапором — нібито хочуть здаватися. Наблизившись до блокпоста, відкрили вогонь – загинув Ігор Білик. Вогнем у відповідь автомобіль з терористами було знищено.

Повідомлення про смерть, за підписом командира військової частини польова пошта В0849 полковника А. М. Грищенка, сім’ї привіз 3 липня військовий комісар Сокальсько-Червоноградського ОВК Микола Лисак. В ньому написано:

“Прошу сповістити громадянку Білик Оксану Володимирівну, яка проживає в с. Перв’ятичі Сокальського р-ну Львівської обл. про те, що її чоловік, навідник танку 3 танкової роти танкового батальйону військової частини – польова пошта В0849 солдат Білик Ігор Зіновійович, 1977 року народження, призваний 25 березня 2014 року по мобілізації Сокальсько-Червоноградським об’єднаним районним військовим комісаріатом Львівської області, 02 липня 2014 року героїчно загинув під час відбиття озброєного нападу сепаратистів на командно-спостережний пункт 1 батальйонної групи військової частини польова пошта В0849 в районі села Парченково Свердловського району Луганської області».

Вдома залишились дружина Оксана та дві доньки – 14-річна Вікторія та 5-річна Діана. В останню дорогу проводжало кілька тисяч людей, дівчата встеляли дорогу попереду квітами аж до цвинтаря.

29 вересня 2014 року – за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі під час російсько-української війни, відзначений – нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Рішенням Сокальської районної ради від 13 жовтня 2016 року надано звання
“Почесний громадянин Сокальського району” (помертньо)

Спогади дружини Ігоря

Білик Оксани Володимирівни

У 1997р. я познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком. Влітку 7 серпня 1999р. відбулося наше весілля. На той час мені було 19р., а йому було 22р.. У 2000р. у нас народилася донечка Вікторія. Він дуже радів, бо хотів дівчинку. Ігор любив ходити на рибалку і часто брав доньку з собою.

Через 9 років після Вікторії, Бог послав нам Діанку. Чоловік був щасливий, що має двох дочок. Ігор був турботливим батьком.

Згадую, що час був дуже веселий. Якось улітку ми вирішили взяти дітей і поїхати на озеро в с.Соловичі. Там провели три дні. Діти тішилися, купалися. Потім дуже довго згадували наш відпочинок. Десь далеко не було можливості поїхати, бо Ігор постійно працював. Спочатку він працював у колгоспі, потім на мебельній фабриці і пізніше у водоканалі. Попри те завжди ходив на футбол, любив музику, мав багато друзів.

Життя продовжувалось, діти підросли. Було всяке і сварки, і примирення. Але ми були сім'я. Пригадую, що був важкий період у нашому житті. Тоді Ігор виїхав на заробітки, бо завжди мені говорив, що зробить все для своїх дітей. Він хотів, щоб вони мали у своєму житті те, чого він не мав. Він дуже тяжко працював. Старався для нас.

Березень 2014року прийшла повістка. І він пішов. З того часу життя змінилося. Ігор служив, а потім відправився на схід. Пам'ятаю, приїжджав на три дні додому. Але вже рвався назад до своїх побратимів. Казав, що має їхати, що вони чекають його там, і поїхав. Це був квітень, коли ми його бачили останній раз.

2 липня 2014року –це страшний день у нашій родині. Цей день я буду пам'ятати до кінця. Це день, коли мого чоловіка не стало. Ми прожили разом 14 років. Ігор був хорошим і працьовитим батьком двох дочок. Вони часто згадують його. Він пішов воювати за нашу землю, родину і нашу сім'ю, тому залишився у нашій пам'яті як герой.

Спогади сусідів у с. Перв'ятичі та знайомих.

Всі згадують Ігоря лише добрими та теплими словами. Він завжди старався допомогти при потребі адже роботи у селі вистарчає. Був добрим сім'янином, все старався для сім'ї для дітей!» - згадує про Ігоря його знайомий.

«Мужній, відважний, амбітний, упертий в позитивному значенні цього слова, дуже оптимістичний, справжня душа будь-якої компанії та справжній патріот своєї країни»:-каже про нього одна з сусідок.

Ігор назавжди залишиться у спогадах рідних знайомих та близьких, кращим сином своєї землі, справжнім Героєм, який віддав своє життя за нас , за нашу рідну землю за її незалежність.